

Dokumenty č.: 4464, 4465, 9733, 9734, 9745

Rodina Hilfů

Jak je známo, byli muzikální géniové jako Mozart nebo Michael Jackson svými otci neúprosně cepováni ve prospěch kariéry – na úkor jejich dětství. V 18. století si podobný osud protrpěl i Christoph Wolfgang Hilf, jehož rodina pocházela ze Studánky. Jeho babička byla díky svému krásnému zpěvu známá jako „studánecký skřivan“. Christophův otec, syn tesaře a sám tkadlec, pocítil už jako dítě náklonnost k hudbě. On a jeho bratři se jako kapela později těšili velké oblibě.

Když se Christoph Wolfgang 6. září 1818 narodil, přál si jeho otec vychovat ze svého prvního syna schopného muzikanta. Už ve čtyřech letech dostalo dítě, obdařené absolutním sluchem, housle. V sedmi letech musel chlapec hrát po nocích s otcovou kapelou. Musel kvůli tomu „strašně trpět“, stěžoval si Hilf ve svých ručně psaných vzpomínkách. Ve škole, ve které často chyběl, ho učitel bil a zesměšňoval kvůli jeho nedostatečným znalostem. Doma dostával zase výprasky od otce, který se takto snažil z chlapce „vymlátit“ neustálou únavu, kterou trpěl kvůli nočnímu hraní s otcovou kapelou. Jediný prostředek proti únavě, který otec objevil, byl nikotin. A od té doby „fidlal“ Christoph s dýmkou v ústech.

Hilfovy zápisky hovoří i o jiných strastech. Ve strachu musel zdolávat několikahodinové osamělé cesty, aby se dostal do Adorfu na hodiny klavíru nebo do Hranic na hodiny violy. Jako patnáctiletý se měl v Greizu učit u tamního městského hudebníka, byl ale jen využíván. Teprve v roce 1838 se list obrátil. Christoph Wolfgang Hilf našel v Lipsku štědré mecenáše a učitele. Díky Felixu Mendelssohn-Bartholdymu mohl vystoupit jako houslový sólista se světoznámým Gewandhaus-orchestrem. Navíc ho Mendelssohn-Bartholdy povzbuzoval ke komponování. K vlídným kritikům mladého Hilfa patřila i další hudební veličina: Robert Schumann. Narůstající počet koncertních turné upevnily Hilfovu pověst. Z vícero lukrativních nabídek si Hilf zvolil na doporučení komponisty Ludwiga Spohra místo ve dvorském kapele v Kasselu. Zde prožil revoluční rok 1848 a unikl hrůzám cholery. Hilf opětovně podnikal své vlastní koncertní turné. Roku 1851 hrál v Drážďanech králi Friedrichu Augustovi. Ve Výmaru potkal Franze Liszta a Bettinu von Armin. Ještě téhož roku se ale vrací zpět do Bad Elsteru – stal se zde královským saským kapelníkem. Do roku 1892, tedy 41 let, vedl Hilf lázeňskou kapelu (orchestr).

V archivu se dochovala kopie Hilfových nedatovaných „Rukou psaných vzpomínek“ (psané kurentem) z Vogtlandské knihovny v Plavně, tak jako lehce upravený opis originálu. Hermann Hilf zveřejnil roku 1907 ve Vögtlendischer Anzeiger sérii článků o historii rodiny Hilfů, kterou doplnil o informace o Hilfově bratrovi Arnovi a dalších muzikálních potomcích z rodiny Hilfů. Tato série článků očividně vychází z Hilfových vzpomínek, avšak posouvá do popředí množství anekdot z jeho života. Osobnější jsou originální texty. Přestože byl Hilf jako muzikální talent a autodidaktik vyjímečným jevem, popisuje se sám jako nejistý, a díky svému nedostatečnému všeobecnému vzdělání, také jako naivní člověk.